

47. szám.

November 18. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

A MENCSIKOFF KABÁT.

HA végig mék a váczy utczán,
Azt hiszem, herczeg X. vagyok,
S mindez uracs az én lakajom,
Ki itt körül ürög-forog.
Ugy lesz! különben nem bujthatná
Livrébe jó kedvből magát,
— Beléd, oh Mencsikoff kabát!

Szent ugyseg! pompás egy ruhácska!
Hátul a sarkodat feni.
Csipőtül szoknya. Alá nem is kell
Inexpressiblet ölteni,
Az ember messziről nem tudja:
Férfi a nő, kit menni lát
Benned, oh Mencsikoff kabát?!

S hogy emeli a termet báját!
Csak hossza van, de széle nincs,
Szép a melyk sima, mjnt a paplan,
Szebb hogyha bolyhos, mjnt a pincs.
De legszebb az, hogy meg nem látszik:
Mily két pipaszár bujt alád,
Alád, oh Mencsikoff kabát!

Ha tetszik: uradon kabát vagy,
Ha tetszik: ágyán takaró.
Ha földre fektetnek: pokrócz vagy,
Sátor, hahogy feszít karó.
De mindenek felett: ur a s vagy,
A sárgaréz arkangyalát,
Uras, oh Mencsikoff kabát!

Bezzeg, ha téged hordott volna,
Zrinyi Miklós el nem esik.
Budavárt, ha te vagy divatban,
A törökök be nem veszik.
Tán forradalmunk sem verik le,
Ha meglát rajtunk a kozák
Téged, oh Mencsikoff kabát!

No jöjjön is csak ez a muszka!
Készen a magyar ifjuság!
Derékhoz kötött Mencsikoffal
Mégvédi hazánk ős jussát!
Neved jobban respectálják majd,
Mint kétszer százezer bakát,
— Oh dicső Mencsikoff kabát!

DON PEDRÓ.

A vörös kereszt alól.

— Hadi orvosi látogatás. —

(Visum et repertum.)

A bizonytalan korú, muszka vallású és születésű Csernajeff N. szrb exgeneralissimus, állítólagosan Djunis közelében ittas (de nem győzelem ittas) állapotban Abdul Kerim basával összetűzvé, attól kegyetlenül megrakatott, — s mai napon általam megvizsgáltatván — rajta következők észleltek;

1; A koponya boltozat tetején egy fél tenyér terjedelmű folytonossági hiány, melyen a vizsgálatnál szinte jelenlevő Dr. Schwarzeroff magán tébolydai professor és tulajdonos — betekintvén, constatalja hogy: az agy állománya pálinkával vegyes szecska által van pótolva.

2; Az arcz ütlegektől megdagadt; a jobb szem az említett verekedés közben kiüttetvén, Dr. Hirschleroff Ignácsoff oculista maximus által betett — 1000 muszka rubellel honorált — Bourignon párizsi firma által gyártott, porcellán szem által helyettesített; a nagy száj összes fogai kiverve, helyettök azonban egy — bikafalvi Máthé Domonkos muszka udvari főfogorvos által betett, 1290 muszka rubel értékű, — vulcanisált üvegből komponált fogsor látszik, melylyel azonban Csernajeff állítása szerint, semmi egyebet caviarnál enni nem lehet.

3; A gégeből egy kanálnyel féle instrumentum kiálló vége látszik, mely harapófogóval kirántatván, uj ezüst compositióból álló — likas fenekű — tejfeles kanálnak bizonyul be; mely legujabb találmányu Navratiloff-féle gégetükör, a fentaláló Dr. Navratiloff Imroff-által a pátiens gégejének vizsgálásakor oda bent felejtett.

4; A háton, daczára az ismeretes vastagságu muszka bagaria bőrnek, keresztül-kasul menő ütések világos nyomai észlelhetők, helyenkint török bélyegzővel létre hozott pörzsölésekkel disztve, melyeknek körirata »Abdul Kerim pasa ipse fecit« — szavakat mutat. Dr. Poroff Imroff, dermatologus maximus, hogy a lázvegynek elejét vegye az egész háttájékat jóféle szegedi paprika oldattal kente be; sajnálandó csak az, hogy patiens igen megfogyatkozott habitusu, külömben hátából jó paprikás szalona válhatnak.

5; Az alarcz a legembertelenebb módon van

megdolgozva, s különféle bélyegzővel oda pörzsölt holdakat és feliratokat mutat.

6; A függéren (aorta) a szív egészen alá hanyatlott a csizmaszár felé, s már annyiban alá volt vetve orvosi műtétnek, a mennyiben egy szentpétervári muszka apácza (hogy a függér végképen elne szakadjon — s a szív a csizmaszárba ne essék) azt, kancsukaszijjal a testiculikhoz kötözte.

Vélemény: Miután az épen leirt sérülések gyógyulására, meghatározhatlan évek sora szükségeltetik, s miután különösen az aláhanyatlott szív (prolapsus cordis) reponálása — egy még eddig ki-vihetetlennek tartott műtét: azért említett sérüléseket életveszélyeseknek s olyanoknak nyilatkozatom, — melyeken sem a Ladoga tóban fürdés, sem a muszka grófi rangra emelés, sem az al-eopathia nem segíthetnek, s az egyedül még fenálló remény a gyógyulásra csak úgy gondolható — ha patiens a homeopathiához fordulván, liter számra inná a tinctura araneorum-ot*), s azonfelül a kamcsatkai öböl tájékára bellebeztetvén — ott naponként a szabad tenger jégén vagy 10 fürdőt venne, miáltal aztán a csizmaszár felé hanyatlott szív — épen úgy mint Djunisnál, — megriadván, — régi helyére visszahúzódhatnék.

Kelt, Budapest, november hó 12-én 1876.

Dr. Bakodyoff Tivadarooff,

professeur et docteur en médecine homoeopatique.

Dr. P.

ÚJ MOHÁCSI VÉSZ.

F. hó 16. Csernajeff ide érkezett!

JSZTRIKUCZ ÉS NASZALMICSESZKUL.

I. Ez a regényes történet! A buziási fürdőn ott mulatott egy gazdag öreg bojárno, a ki egyszer kávét főzve feldöntötte a masinát, s a borszeszszel megégette kezét.

N. Ebben még semmi regényes sincs.

I. Várjon kend, most jön. Volt ott egy ügyes pinczér, annak olyan flastroma volt, a mitől az öreg bojárno sebei rögtön beforrtak. A pinczért el is vitte magával házi orvosul, s ma már a pinczér gazdag köszénbánya tulajdonos, mely bányát legalább százezer forintra becsülnék, s roppantul jól fizet a mivelés után.

N. Nem is a bánya jövedelmez ott, hanem a banya.

*)Jegyzet: A »tinctura araneorum« him pókoknak elmet-szett hasából készül.

MŰVÉSZETI DIVATOK.



Perfekt művész Hörgy Bögömér ;
Hire magas, mint hangja ; édig ér.
Csak játszik ő magas cével, mély hával,
Nagy Sándornál jobban hódít — torkával.



De mit neki e gége-diadal!
O tündökölni fejével akar!...
S fejből csak fehang kerül ki, óh! —
S jó énekesből leszén rossz író.



Szép Risalina Farina viszont
Lejt ballettet, cancant, kotiliont
Oly ideális könnyű gráciával,
Hogy szivet, elmét elcsavar — lábával.



S fádnek találja ő diadalát:
T o r o k hódítson, torok, nem a láb!
S kívül, hogy azzal rossz lábon áll, s lesz ő
Jó ballerináboti rossz énekesnő.

Ama bizonyos

Kard és fáklya.

Abdul Kérim
S turk testvérim
Ne csodálkozzanak rajta,
Hogy a szablyát
Most sem kapják.
„Báró Bácsi lelke“ rajta ?

**

Kardot veszünk,
— Ugy terveztünk, —
Muzulmánok nagyfiának,
De mond : „Ácsi !“
„Báró Bácsi,“
Ura egy vén fringjának !

**

S kardot adott
— Fikom adott
— 17000 florinti.
De Dr: Floris
Mond „5 floris“ !
S kérdi bárót : „Kend Alvinczi ?“

**

D' ez lássátok
Rajtunk átok !
S vagyunk szörnyen fatálisták.
Fáklyánk fényét
— (Nem reményét) —
El színt ilyképen csaklították.

**

Magyar Tiszánk, —
Német Tiszánk,
(No a Lexi,) nekünk álla ;
S ej a nyüstyt,
Fáklyánk Füstyt,
Mi nyeltük el utoljára.

**

De „még virad“
S ha harczi riad :
A fáklya fény s disz kard helyett :
Sófták kaptok
Kart és kardot,
S hősi lángtól égő szivet !

A kávéházból.

— Nem értem ezt a muszka császárt. Hogy lármáz, szónokol, pedig bizonyosan megverik.

— Hogy hogy ?

— Mert kérem Oroszország előtt most ez az alternativa áll : Vagy nem, ad a katonáinak pálinkát, s akkor azokat ágyúval sem kergetheti a tűzbe, vagy pedig ad, de akkor meg holtra iszszak magukat. Tertium non datur.

PAPIRSZELETEK.

— **Mégis lesz** valami eredménye ennek a fegyverszünetnek. Mire letelik, akkorra épen megállapítják — a demarcationalis vonalat.

— **Egy adózót** Hohlriegel Ferencznek hívnak. Évek során ennek neve következő variánsokban iratott az adóhivatal által :

Holriegel, Hohlriegel, Holtriegel, Haltriegl, Hohlziegl, Honigl, Hollengl, Hobrigl, Hochrigl, Herigl, Rohrnigl, Rollrigl, Vollnigl, Hollerigl, Hollenéigl, Pohlriegl, Hollvigl, Hohlríngel, Holczinger, Holzigl, Hollenzigl, Kollenrigl, Holrigger, Vohrligl. (Mindez pedig igazolható az illetőnek kézbesített adó bárczákkal.)

— **A buzogányos.** Nagy Tapolcsányban még mindig lázong néhány dihes panszláv hazafi. E szvatoplukok neveit, hogy szemmel tarthassuk, ihol közöljük ékes t ó t hexameterekben :

Wlucsko Tomás Pupa Dzúzó Pécska Bratyé
Kokoty Jébtik Wihnyálik Wáclav Kákacs Szurlá
Zsidak Háizik Pléznikány Francó Opacsiti Matéj
Kakos Sótrt Lábuda Cyrill Svetcz Vengyel Martin-
csek Podosva Opécska Jédltiká Véchszuvavne
Predáva Csárácská Bruchács Zahraj Mimaczko
Nyéslopil Bluchu.

Gyógyászat.

— **Gyomorbetegeknek** egy étlapot készített dr. Lörincz (a páter Lonkay veje.) Mindent preskribál nekik, csak a legfőbb gyógyszert nem a p a p r a m o r g ó t.

— **Ez egészségi tanácsadóban** egy passus szórul-szóra így hangzik : »E b é d é s o z s o n n a k ö z t, ha az étvágy ösztönöz, egy csésze tojásos k á v é v e h e t ő.« No, tisztelem én azt a gyomorbeteget, a ki még »ebéd és ozsonna« közt is be tud szedni egy tojásos kávéját. Hiszen ennek attul kell mediczina, hogy ne legyen oly jó étvágya !

Orientális kérdés.

— *Meddig fog tartani az muszka háboru ?*

— *A míg uj hold nem lesz !*

(*A ki ezt érti, az mindent ért.*)

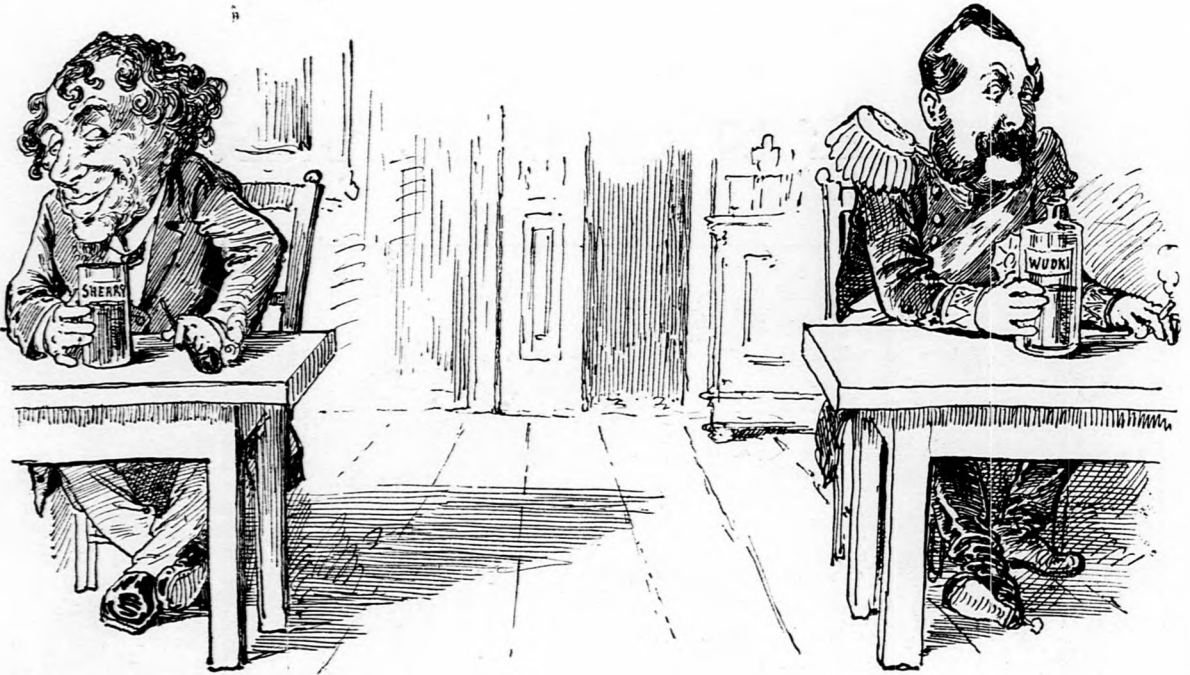
A KELETI TENGEREN.



BASIBOZUK: Fejtsd meg [nekem, barátom,] hogy fogja ez az orosz flotta tönkreverni a mi hajóhadunkat, — mikor ez oda se fér tőle a tengerre!



A békepohár.



Disraeli: }
Sándor csár: } Haragszom rád!



A közeledés.

A békeporhár.



Kocozintás — össze.



Szent a béke!

ENGELER & GÖTTSCHE LOWE

A BAKTER.

(Variatio Poe „Hollójára“.)

EGYSZER néma hideg éjen álltam elcsüggedve éhen,
 Álmadozva valamely rég megemésztett ételen..
 Egy ablak alatt állottam, im egyszerre fejem koppan,
 Dárdazörgés zaja dobban, — dobban halkan s élesen.
 Egy jó barát, gondolám, ki felém közleg csendesén..
 Az lesz, — egyéb semmi sem.

Ah! Oly jól emlékszem még én, alig volt november
 végén,
 Kenyerem egy csep se lévén — gyomrom korgott
 rémesen,
 Ugy vártam s késett a barát, ki velem szerény falatját
 Megosztaná, vagy legalább viditná szegény szívem:
 Mit csaviczkának neveznek vén korhelyek ide len..
 Hajh! az ép most nincs nekem.

De az örök s bakteroknak csoportjai mind susogtak,
 És jól ismert réműlettel foglalták el kebelem.
 S hogy lenyomhassam magamban a félelmet, váltig
 mondtam:
 Jó barát csak a ki ott van, és felém jó csendesén,
 Valami jó korhely pajtás közeledik nesztelen..
 Az lesz, egyéb semmi sem.

Kinyitám szemem pilláját, s azonnal a levegőn át
 Egy vén bakter csapott reám fájdalmasan, nehezen,
 A nélkül, hogy respectálna, hangos káromolva mintha
 Isten tudja, hogy ki volna: nyakon üt istenesen.
 A nyakamon egy gallér volt, az t foga meg rémesen,
 S megszorítá kegytelen.

De hogy megfogott emberül, nem állhattam jajgás
 nélkül,
 Komor-büszke kegytelenül fogott engem feszesen,
 — Bár éji ör ruhájába, gondolám, a bor szavára
 Eleresztesz valahára — jer korcsmába oda len,
 Szólj hogy hinak, hátha innál egy pohárka bort
 velem...

Szólt a bakter: »Sohasem.«

Csak bámultam e bolondot, hogy megveti a jó kortyot.
 Bizonyára jellemében kevés volt az, mi bennem.
 De példátlan ily bakter, ki a kóborlót nyakon csípi,
 S magát nem engedi hívni borozásra éjelen,
 Sőt inkább még nyakon vág és megmarkol ismert
 helyen,

És ezt mondja; »Jösz velem.«

És a bakter állva helybe, csak e két szót ismételte,
 Mintha erre volna nyelve teremtve csak teljesen.
 Azután egyet sem szóla, én reszkettem mint motólla,
 És hörgém (inkább gondolva) hol lesze k ez éjjelen?
 Lesz-e még csak egy krajczárom, vagy egy karaj
 kenyerelem?..

Szólt a bakter: »Soha sem.«

Megrendültem, mert a bakter jól megbökött fegy-
 verével,
 Ámde — ezt sugá félelmem — nem tud máskép,
 ugy hiszem,
 Így parancsolá gazdája, ki sok korhelyeknek száma
 Felett uralkodni vágyva ezt kiáltá éktelen,
 Korcsmákban és lebuajokban ezt hallatá szüntelen
 »Jöszte — jöszte én velem.«

Rám a bakter merőn nézve, már most indulásra
 készte,
 S a mint álltam ellenébe: egész szembe állt velem
 Én magam a földre vetve, kőről köre hencseregve,
 Mindenképen erőlködve csak azon törém fejem:
 Hogy e mérges, kegyetlen, vad, istentelen vén bakter
 Mért nem ereszt sohas el?!

Igy vergődtem ott magamban, a bakter előtt azonban
 Erről egy kukkot se mondtam, s ő csak bámult
 mérgesen.
 S csaviczka után sohajtván, fejem egy rosz köre
 hajtám.
 Melynek érdes négy oldalán kiállt hegye élesen,
 Melynek érdes négy oldalát érinteni jó testem
 Bár ne fogná soha sem!

S mintha most a büzhödt légbe' láthatatlan *mis-más*
 égne,
 S barátimnak kongna lépte elkoptatott kövecsen...
 Hah! — orditám — tán Plutó küld barátot hogy az
 segítsen,
 S melyre egyéb balzsam nincsen: a csaviczka itt
 legyen....

Idd ki az elverés kelyhét, bódulást lelsz csöppiben..
 Szólt a bakter: »Sohasem.«

Hah! — orditék — bár ki légy te, Plutó, Luczifer
 egy képbe,
 Kötelességből csiptél be?! Hagyj békét itt e helyen!
 Hagyj el, mondom, távozz innen, hisz már össze-
 tépted engem;

Pedig nékem több más nincsen, könyörgök, hagyj el
engem!

Van-e irgalom szivedben, s elbocsátsz-e csendesen?
Szólt a bakter: »Sohasem.«

Hah! — ordíték — bár ki légy te, Haynau, Karaffa
egy képbe:

Hogyha voltál korhelységbe s egy kis bort iszol
velem,

Szólj én hozzám szelidebben, lesz-é csak még egy
jó éjem

A hol leöblítve légyen gégém és én részegen
Fetrengék-é még a sárba, mint fetrengtem édesen?

Szólt a bakter: »Sohasem.«

Jó tehát, menjünk azonnal, kiálték rá rosz han-
gommal,

Légy örökké szomjuság, míg majd más iszik velem.
Ne maradjon meg zsebedben egy rosz krajczár se

sohasem

A mért most bekisérsz engem, e végzetes éjelen.
Vond ki körmödét nyakamból, bár szakadjon el
ingem...

Szólt a bakter: »Sohasem«

És köpenye megse lendül, galléron is szorit szentül.
Akármerre viczkádozok, nem használhatom kezem.

Szemei mérges világa, mint porkoláb rémes árnya.
És oldalán a vén dárda fénye reszket rémesen,

És én oh! e rémes örtől, ki rám ügyel szüntelen:

Nem menekszem sohasem.

KISS SÁNDOR.

A hat pengő.

N. B. helységben, a végrehajtó felhivatja többek közt a helység házához az egy személyben összpontosult kovácsot, muzsikust, építőmestert: Pergő cigányt, és tudtára adja, hogy ha rögtön fel nem hoz a hátralék kiegyenlítésére 6 pengőt mindent a mit talál nála, lefoglal és elárvereztet.

— De azt már csak nem teszi a tekintetes ur, inkább behozsom a hat pengőt!

Szavának is állt a cigány, a mennyiben kis idő múlva beállit hat pöre surdéval s élökre állva büszkén szól: »No kérem, seretettel itt a hat Pengő; mind mind a magamé, mind én ruházom. Ha ezst a kis gazdságomat is irigylük: — írják be adóba!

Még sem lesz háboru!

A ki nem hiszi, olvassa el a hivatalos lapban a 49399. számú belügyminiszteri leiratot, melynek bevezetése ez:

»A vérbocsátással való visszavétel megszüntetése czéljából alkotott szabályrendeletet a törvényhatóságnak közzététel és mihez tartás végett megküldöm. B.Pesten. stb.

Tisza Kálmán.

Viszonszolgálatok.

Mező-Túr rendezett tanácscsal bíró mezővárosban a tanácsnokok választása alkalmával egy csizmadia is megválasztott. Közvetlen a szavazatok megszámlálása után hozzá megy egyik kortese s diadalittasan mondja: ugy-é, hogy csak kivitük! Mire az ujdonsült tanácsnok hálás elismeréssel így felel:

— Köszönöm, ez után ingyen fódózása lesz nálam.

Ugyanakkor egy asztalost is megválasztottak, kinek kész koporsó raktára van, s ez hízkelkedő kortesének ezt mondja:

— Köszönöm, koporsója készen várja nálam.

Beamter népdal.

Zabvetés köz, kinyillott a mákvirág.

Egy kis lányért a bubánat féрге rág.

Az a kis lány Amtsdiennerünk leánya,

Isten-ucscse! a mióta

Ott kosztozom, fáj a szivem utána.

Szegény legény, árva számtiszt vagyok én,

Nincs pártfogóm senki e föld kerekén;

A hogy a sors pártfogolja az árvát,

Istenucscse! elveszem én

Herr von Kratzman Amtsdiennerünk leányát.

Lefelé foly a dunaviz, zavaros.

Schwiegervater, ne legyen oly haragos.

Kosztját, borát eztán is csak ugy adja:

S istenucscse! számtisztne lesz

A negyedik leánya is — tavaszra!

Tormás Virsli.

SZENT JÓZSEF LEGENDÁJA.

Mikép állították fel Nápolyban az utcai lámpákat?

Irta: DUMAS SÁNDOR.

PADRE Rocco sokkal népszerűbb Nápolyban, mint akár Bossuet akár Fénelon avagy Fléchier együtt véve Párisban, vagy Abraham a Santa-Clara Bécsben.

Padre Rocconak három eszköze volt célja elérésére: rábeszélés, fenyegetés és verés. Először kenetteljesen beszélt egész részletességgel a paradicsomban nyerendő jutalmakról; majd ha ez eszköz nem sikerült, a pokoli gyötrelmek képét tárta föl; végre ha a fenyegetésnek ép oly csekély eredménye lett, mint a rábeszélésnek, előrántott egy virgácsot az öltönye alól s a mint csak telt tőle, derekasan elpáholta hallgatóit. Hasonló érvelésnek aztán a legelvetemültebb bűnös sem állhatott ellen.

Padre Rocco volt az is, a kinek sikerült Nápolyt megvilágítani. E város, melyet mai napság olaj és légszesz világít meg, mely annyi álló és fali lámpától, viaszgyertyától ragyog: ezelőtt ötven évvel a legmélyebb sötétségben borongott. Azok a kiktől telt, fákvavivővel világítottak magoknak; a kik pedig szegények voltak, igyekeztek a gazdagok nyomában haladni s ha ugyanazon az uton haladtak a melyen azok, nem kellett lámpájuk tartalmát fogyasztani.

E sötétségben aztán a tolvajok kétszerte nagyobb számmal voltak, mint jelenleg, a mi hihetetlennek látszik ugyan, de mindamellett valóban úgy van.

Egy szép reggel a rendőség elhatározta, hogy Nápoly három főutcáját: a Chiaia-, Toledo- és Forcella-utcát világítással látja el. E három utca pedig körülbelől leginkább nélkülözhetette a világitást; de hát egy csapásra nem lehet mindent tökéletesen elintézni s habár a rendőségnek megvan is őszinte törekvése helyesen intézkedni, még is úgy van azzal, mint általában vagyunk mindennel a világon: csak tapogatózva haladunk előre.

Valami ötven lámpát helyeztek el a három utcában a nélkül hogy a lazzaronikat megkérdezték volna, vaj-jon tetszik-e ez nekik.

Másnap már egyetlenegy lámpa sem volt; a lazzaronik mind összezúzták az elsőtől az utolsóig.

Három izben állíták föl ismét a lámpákat, s ugyanannyszor észlelték ugyanazt az eredményt.

A rendőség boszusan szemlélte százötven lámpájának romjait.

Fölhívták Padre Roccót s elmondták neki, mily zavarban van a kormányzóság.

Padre Rocco pedig megígérte, hogy majd észökre téríti ő azokat a garázda embereket, kikötve azt, hogy ő a saját modora szerint járhasson el.

A kormányzóság örült, hogy a bajtól szabadulhat s teljesen szabad kezet engedett Padre Roccónak a dologban, ki azonnal hozzá is látott.

Padre Rocco úgy vélekedett, hogy először a szűk és girbegörbe utcákat kell világítással ellátni, s egyelőre a Szt.-József-utcát jelölte ki központul, mely egyfelől a Toledo-utcára, másfelől pedig a Santa-Medina-térre nyílik. Egy szép fehér falra, körülbelől az utca középpontján, egy egyszerű szt.-Józsefet festetett.

A lazzaronik észrevehető örömmel szemlélték a festészeti előhaladást utcájuk falán. Elfeledtük eleve megjegyezni, hogy a lazzaroni megannyi művész.

Midőn a fresco elkészült, Padre Rocco egy viaszgyertyát gyújtott meg a kép előtt; ő áldozott szt.-Józsefnek, gyertyát gyújtott a szentnek a tiszteletére; ez ellen mit sem lehetett szólani. Egyébiránt a gyertya nagyon közepszerű világosságot árasztott. A gyertyától tiz lépésnyire lophattak, ölhettek, rabolhattak; hiuz-szemmel kellett annak birni, a ki fölismerhette a tolvajt a meglopottól, az orgyilkost áldozatától, a rablót a hirablottól.

Másnap Padre Rocco egy másik gyertyát is gyújtott; ájtatossága fokozódott; ez ellen sem lehetett szólani. Csakhogy két gyertya nagyobb fényt áraszt mint egyetlenegy: a lazzaronik azt kezdték észre venni, hogy valamivel nagyobb világosság van a Szt.-József-utcában.

Harmadnap Padre Rocco harmadik gyertyát is gyújtott. Ezuttal a lazzaronik haragosan kezdtek panaszkodni. Padre Rocco rá sem hederített panaszukra, s minthogy ájtatossága mindinkább fokozó-

dott Szt.-József előtt, negyedik este már lámpát gyújtott föl.

Most már semmi kétség sem volt Padre Rocco szándéka iránt. Éjjélkor oly világos volt a Szt.-József-utczában, mint fényes nappal.

A lazzaronik összetörték-zuzták a Padre Rocco lámpáját, épugy mint a kormányzóságéit.

Padre Rocco kihirdetteté, hogy a következő vasárnap Szt.-József hatalmáról akar szónokolni.

Mi sem volt jelentékenyebb esemény, mint az ha Padre Rocco szónokolt.

Padre Rocco ritkán szónokolt s mindig csak rendkívüli esetekben. Ő nem volt frázisgyár tó, hanem szónok a szó valódi értelmében, ki tényeket beszélt.

A miket Padre Rocco beszélt, azok mindég hallgatói értelmének magaslatahoz voltak mérve. Padre Rocco szónoklatai rendszeren mély benyomással voltak nyájaira.

Alighogy hire futamodott, hogy Padre Rocco szónokolni fog, valamennyi lazzaroni, mint fontos eseményt emlegette ez ujságot; s a szónoklatra kitűzött órában, nemcsak a Szt.-József egyháza telt meg zsufoltságig, hanem az egyház lépcsőiről le, egyfelől egész a Morcatellóig, másfelől a királyi palota teréig csakhogy hemzsegett a nép.

A kik későn érkeztek, természetesen, mit sem hallhattak; de számítottak arra, hogy azok, kik a szónoklatot hallhatják, annak tartalmát készséggel beszélék majd el.

Padre Rocco fölment a szószékre, megnyitotta ajkát s csönd lön.

— Gyermekeim, — szólt, — mindenelőtt tudomásotokra kell juttatnom, hogy én festetem le Szent Józsefet, kit bámulhattatok abban az utczában, mely az ő nevéét viseli.

— Tudjuk, tudjuk, — kiáltottak egy szivvel-szájjal a lazzaronik.

Padre Rocco ellenkezőleg mint ama számos egyházi szónok, kik előre számitanak arra, hogy nem fognak beszédükbe vágni, Padre Rocco, mondom, rendszerint fölhivta az embereket a párbeszédre.

— Gyermekeim, — folytatá, — jónak látom tudatni veletek, hogy én voltam az, a ki Szt.-József előtt egy viaszgyertyát gyújtottam.

— Azt is tudjuk.

— De az is én voltam ám, a ki Szt.-József előtt három viaszgyertyát gyújtottam.

— Azt is tudjuk mindnyájan.

— Végre az is én voltam, a ki a lámpát állítottam föl Szt.-József előtt.

— De hát miért állított lámpát Szt.-József elé, mikor a többi szent elé nem állítanak?

— Azért, mert Szt.-József hatalmasabb, mint a többi valamennyi az égben, és így valamennyi fölötte tisztelni kell őt e földön.

— Ohó! — vágta közbe a lazzaronik, — Padre Rocco, először Istent kell tisztelnünk, a ki még előbbvaló.

— Én is azt tartom, — szólt Padre Rocco.

— Még a madonna is ám!

— Bocsánat, a madonna az ő felesége.

— Aztán meg a Jézus Krisztus is!

— Jézus Krisztus az ő fia.

— És így?

— És így: a férj és atya előbb való mint a feleség meg a fiu.

— Tehát Szt.-József hatalmasabb, mint a madonna?

— Bizonyynyal.

— Hatalmasabb még Jézus Krisztus urunknál is?

— Kétségkívül.

— Nos hát mily hatalommal bír ő?

— Mindazokat bevezetheti az égbe, a kik őt a földön tisztelik.

— Bármily vétkeket követtek is el?

— Oh, istenem! természetesen.

— Még a tolvajokat is?

— A tolvajokat is.

— Hát a rablókat?

— Azokat is.

— Az orgyilkosokat is?

— Még azokat is.

Kételkedés moraja keletkezett a gyülekezetben.

Padre Rocco összefonta karjait s várta mig a zugás, zajongás el nem enyészett.

— Kételkedtek talán? — kérdezte Padre Rocco.

— Hüm! — volt a lazzaronik válasza.

— Nos, akarjátok-e tudni mi történt egy héttel ezelőtt Mastrillával?

— Mastrillával, a banditával?

— Azzal.

— A kit Gaétában ítéltek el?

— Azzal.

— És a kit Terracinében fölakasztottak?

— Ugy van.

— Beszélje el Padre Rocco, beszélje el, — kiáltott föl valamennyi lazzaroni.

Padre Rocconak nem is kellett egyéb; csak ezt várta ő s nem is nagyon kérette magát.

— Mint tudjátok, Mastrilla vallástalan s törvényt nem ismerő rabló volt; de azt nem tudjátok, hogy Mastrilla Szt.-Józsefhez fohászzkodott.

— Nem, bizonyynyal nem tudtuk ezt, — vallák be egyhangulag a lazzaronik.

— Nos, én mondom ezt nektek, én.

A lazzaronik egymásközt ismételtették:

— Mastrilla Szt.-Józsefhez fohászzkodott.

— Mastrilla minden nap imádkozott Szt.-Józsefhez, így szólván hozzá; »Nagy szent, én oly rettentő bűnös vagyok, hogy csak egyedül te menthetsz meg engem halálom óráján; mert csak te vagy az, a ki a jó istent kiengesztelheted ily elátkozott iránt, hogy bejuthasson a paradicsomba. Minden más kiválasztottnak a pártfogása hiába volna. Én csak benned vetem bizalmamat, oh Szent József!« Így imádkozott ő e szenthez naponkint.

— Nos, aztán? — kérdezték a lazzaronik.

— Nos, — válaszolt a szónok, — mikor ő a bakó kezei közé jutott, fölment a lépcsőkön s a kötélnél már a nyakán volt, engedelmet kért, hogy pár sorból álló imádságot mondhasson el. Szokott könyörgését ismételte ekkor, melynek utolsó szavánál a nélkül hogy bevárta volna a hóhér működését, kirugta a létrát maga alól s ott függött a légtérben. Öt percczel később az egész akasztási műtét véget ért s ott függött a bandita.

— Én láttam őt lógni, — szolt a hallgatók egyike.

— Nos, hát nem úgy történt-e mint én elbeszéltem? — kérdezte a lelkész.

— Tökéletesen úgy, — viszonzá a lazzaroni.

— Hát azután? kiáltottak föl a lazzaronik, kik élénk érdekeltséget mutattak a Padre Rocco elbeszélése iránt.

(Folytatása köv.)

Műfordítások.

Hanny soit qui mal y pense.

A honi sajt kímálik a pinczében.

»In opera Tussaint is.«

Operában tüszents is.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

Szent Bramarbas.

A Balogh Ferencz által szerkesztett s Debreczenben megjelenő »Evangyéliomi protestans lap« (más néven: »Szentek hegedűje«) ez évi 45-ik számában Kiss János, pápai hittanártól, egy vezércikk van közölve, ilyen cím alatt: »Értsük meg egymást.« Ebben, a többek közt, ilyen érthető módon beszél:

»Az első volt az idea egyszerű magáérti általánosságában, az itéletté, mássá létté magát föl nem tartó, az Atya; a második a különült, az idea a megjelenésben a Fiu, ... az idea a külsőségben úgy, hogy a külső visszatérve (umgekehrt) lesz elsővé, tudott lesz, mint isteni idea, az isteni, és emberi azonossága (identitása), a harmadik ez a tudat, isten mint szellem, és ezen szellem létező mint a község (Gemeinde.)

(Bizony erre is elmondaná Wielandt: »hiszen értünk már, csak hallgassatok, ti szemforgató, agyafurt emberek.«

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Krix-Krax.** Gyönyörűek. — **Pucok.** A csemeték jó. — **K. Gy.** Igaz, de nem epigramma. — **Szögedi Csörmő.** Egy harmada bevált. — **Pipacs.** Az egyik avultas. — **Széplak K.** Ezek a versek gyengébbek. Szedje össze magát. — **H. J.** Nem rossz. — **S.-Szt.-György.** A »Rózsás napló« glossálását közelebb. — **S.-Patak. M.** A szent gomba csakugyan nem mindennapi. Közöljük. — **Petykó.** Korszerű, megjelenik. Az isten éltesse őket — kancsukával! — **Dr. P. I.** Kitűnő. Szívesen vesszük. — **Több kéziratról** a jövő számban.